

Sygnatura akt: V GC 1503/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: stażysta Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie

z powództwa: M. S.

przeciwko: R. R.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego R. R. na rzecz powoda M. S. kwotę 7.995,00 zł (siedem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 05 grudnia 2018 r. roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego R. R. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1503/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 listopada 2019 r. (data wpływu) powód M. S. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpił do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany R. R. ma zapłacić na jego rzecz kwotę 7.995,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zajmuje się działalnością agencji pracy tymczasowej, zaś pozwany wykonywaniem robót budowlanych. Podał, że strony pozostawały w stosunkach handlowych, w ramach których zawierał z pozwanym umowy o rekrutację pracowników. Powód podał, że po wykonaniu usługi wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...). Pomimo upływu terminu płatności pozwany nie uregulował wynikającej z niej należności.

Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2019 r. Starszy referendarz sądowy zwrócił pozew pełnomocnikowi powoda wobec jego nieopłacenia, zaś zarządzeniem z dnia 11 grudnia 2019 r. z uwagi na niewskazanie daty, od której domaga się odsetek. Pełnomocnik uzupełnił braki w terminie i pozew otrzymał dalszy bieg.

W dniu 02 stycznia 2020 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Starszego referendarza sądowego wydał w sprawie sygn. akt V GNc 6222/19 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2020 r. Starszy referendarz sądowy zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177§1 pkt 6 kpc, zaś podjął je postanowieniem z dnia 09 października 2020 r.

W dniu 09 listopada 2020 r. (data wpływu) pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę rekrutacyjną, w oparciu o którą powód zobowiązał się do pozyskania dla niego 12 pracowników do pracy na wysokościach. Pozwany wskazał, że z tego tytułu zobowiązał się uregulować na rzecz powoda wynagrodzenie w wysokości 800,00 zł netto od każdej zrekrutowanej osoby. Podniósł, że powód nie wywiązał się z umowy. Podał, że nie zlecał powodowi uzyskania zezwoleń na pracę dla cudzoziemców. Zakwestionował również roszczenie pozwu co do wysokości.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 02 lutego 2021 r. (data wpływu) powód wskazał, że pozwany mailowo zaakceptował warunki usługi polegającej na legalizacji pobytu i pracy cudzoziemców, która była ściśle związana z zawartą przez strony umową rekrutacyjną. Podał, że pozwany udzielił jego pracownikowi pełnomocnictwa do reprezentowania go przed wojewodą w sprawie wydawania zezwoleń na pracę. Powód wskazał, że wyszukał dla pozwanego 13 pracowników i uzyskał dla nich pozwolenia na pracę. Podał, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się wynagrodzenie za pozyskanie zezwolenia dla 13 pracowników oraz koszty opłaty za złożenie wniosku o zezwolenie.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód M. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Agencja Pracy (...) w K. w oparciu o wpis do (...). Pozwany R. R. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. w oparciu o wpis do (...) m.in. w zakresie prac budowlanych.

(fakty bezsporne, a nadto wydruk (...) k. 5, 15).

Pozwany zgłosił się do powoda w celu znalezienia pracowników budowlanych dla swojej firmy. Powód miał ich rekrutować w szczególności spośród obywateli Ukrainy. Pozwany chciał zatrudnić 13-15 osób.

(dowód: zeznania świadka A. R. k. 95, e-protokół rozprawy z dnia 22.02.2021r. 00:10:45-00:27:10, przesłuchanie powoda M. S. k. 118v-119, e-protokół rozprawy z dnia 10.06.2021r. 00:03:08-00:12:50).

W korespondencji mailowej z dnia 08 października 2018 r. powód przedstawił pozwanemu, jak będzie wyglądał proces pozyskiwania pracowników oraz poinformował go, że oprócz rekrutacji pracowników, usługi za kwotę 800,00 zł netto/os. niezbędna jest również legalizacja ich pobytu i pracy, której koszt wynosi 200,00 zł/os. za oświadczenie do UP, 400,00 zł/os. zezwolenie na pracę, 1.000,00 zł/os. karta pobytu + opłaty urzędowe ok. 700,00 zł netto. Łącznie 2.200,00 zł/os. (...) zapytał, czy ma przygotować umowę rekrutacyjną i na załatwienie wszystkich formalności. W odpowiedzi pozwany napisał: „Akceptuję, proszę przygotować umowę do podpisu”.

(dowód: korespondencja mailowa k. 74).

Również w dniu 08 października 2018 r. strony zawarły umowę rekrutacyjną. Na jej podstawie powód zobowiązał się do zrealizowania projektu rekrutacyjnego polegającego na wyszukaniu, dokonaniu selekcji kandydatów i zapewnieniu ich dotarcia do zakładu pracy pozwanego lub wskazanego przez pozwanego. Strony uzgodniły, że będzie to 12 osób – pracownicy budowlani do pracy na wysokościach: dekarz, pomocnik dekarza, brukarz (§1 umowy).

Powód zobowiązał się do starannego wykonywania projektu (§2 ust. 1 umowy). Strony uzgodniły, że w przypadku, gdyby zrekrutowani kandydaci nie odpowiadali wymaganiom pozwanego lub sami zrezygnowali z pracy, powód nie pobierze wynagrodzenia za wykonaną usługę (§2 ust. 2 umowy). Pozwany zobowiązał się, że w terminie 14 dni od daty przybycia pracowników poinformuje powoda pisemnie lub mailowo, czy akceptuje przedstawionych kandydatów. Brak takiej informacji miał być traktowany jako ich akceptacja i zgoda na pobranie przez powoda wynagrodzenia za wykonanie procesu rekrutacyjnego (§2 ust. 4 umowy).

Strony ustaliły, że obowiązkiem pozwanego będzie zgłoszenie kandydatów do urzędu pracy w celu uzyskania oświadczenia o powierzeniu pracy cudzoziemcowi lub uzyskania zezwolenia na pracę w urzędzie wojewódzkim (§3 ust.1 umowy).

Zgodnie z ustaleniami za wykonanie przedmiotu umowy powodowi należało się wynagrodzenie w kwocie 800,00 zł netto za każdego zatrudnionego, które miało być płatne na wskazany rachunek bankowy w terminie 7 dni od daty wystawienia faktury (§4 umowy). Umowę podpisał powód i pozwany.

(dowód: umowa k. 7-8, załącznik do umowy k. 9).

Pozwany na bieżąco akceptował wybór pracowników. Kolejnym etapem wykonania umowy była ich legalizacja. Nadto pozwany oczekiwał, żeby zrekrutowani pracownicy mogli być zatrudnieni w Niemczech. Zaś by mogli legalnie pracować, trzeba było dla nich uzyskać odpowiednie dokumenty, czyli np. zezwolenie na pracę typu A.

(dowód: zeznania świadka A. R. k. 95, e-protokół rozprawy z dnia 22.02.2021r. 00:10:45-00:27:10).

W dniu 23 listopada 2018 r. pozwany udzielił pracownicy powoda A. R. pełnomocnictwa do reprezentowania go przed Wojewodą (...) - (...) w sprawach wydawania zezwoleń na pracę dla cudzoziemców w trybie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a w szczególności do: składania dokumentów i wniosków dotyczących udzielania zezwolenia na wykonywanie pracy przez cudzoziemców na terytorium RP, udzielania wszelkich informacji oraz składania oświadczeń i wyjaśnień, w tym również oświadczeń woli także po wydaniu zezwolenia, składania podpisów pod dokumentami wymaganymi w sprawach wydawania zezwoleń na pracę dla cudzoziemców, odbioru decyzji administracyjnych, nanoszenia wszelkich poprawek na dokumentach dotyczących spraw wydawania zezwoleń na pracę dla cudzoziemców oraz potwierdzania wszelkich dokumentów za zgodność z oryginałem.

(dowód: pełnomocnictwo k. 75, zeznania świadka A. R. k. 95, e-protokół rozprawy z dnia 22.02.2021r. 00:10:45-00:27:10).

W dniu 23 stycznia 2019 r. Wojewoda (...) - (...) na wniosek pozwanego wydał zezwolenia typu A na pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla 13 obywateli Ukrainy: V. K., Y. S., Y. L., I. K., T. Z., A. F., M. S., A. S., A. T., I. N., D. I., A. B. oraz S. F. na stanowisku pomocników dekarza. Zezwolenia zostały wydane na okres od dnia 23 stycznia 2019 r. do dnia 22 stycznia 2020 r.

(dowód: zezwolenia na pracę k. 76-88).

Tego samego dnia powód uiścił opłatę za wydanie 12 zezwoleń w łącznej wysokości 1.200,00 zł (2 x 600,00 zł).

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 89-90).

Zezwolenia na pracę zostały wysłane na adres działalność gospodarczej pozwanego. Drugi egzemplarz otrzymali cudzoziemcy. Kolejnym etapem było ich zatrudnienie na terytorium Polski. Był to warunek ich oddelegowania do Niemiec. Miał to zrobić pozwany przez okres 3-4 miesięcy, ale kontakt z nim się urwał. Odezwał się po dłuższej przerwie z informacją, że przebywał w szpitalu.

(dowód: zeznania świadka A. R. k. 95, e-protokół rozprawy z dnia 22.02.2021r. 00:10:45-00:27:10, przesłuchanie powoda M. S. k. 118v-119, e-protokół rozprawy z dnia 10.06.2021r. 00:03:08-00:12:50).

W dniu 27 listopada 2018 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) za doradztwo w uzyskaniu zezwolenia na pracę dla cudzoziemca dla 13 osób na kwotę 6.500,00 zł netto (13 x 500,00 zł netto), tj. 7.995,00 zł brutto, z terminem płatności określonym na dzień 04 grudnia 2018 r.

(dowód: faktura VAT k. 10).

Faktura została doręczona pozwanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej. Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości wykonanych przez powoda usług. Nie kwestionował również treści faktury, ani wskazanych w niej kwot. Odezwał się dopiero na etapie windykacji należności.

(dowód: przesłuchanie powoda M. S. k. 118v-119, e-protokół rozprawy z dnia 10.06.2021r. 00:03:08-00:12:50).

W styczniu 2019 r. pozwany nie oddelegował pracowników do pracy w Niemczech.

(dowód: zeznania świadka D. M. k.94v 95, e-protokół rozprawy z dnia 22.02.2021r. 00:02:51-00:10:45).

Pismem z dnia 13 sierpnia 2019 r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.995,00 zł wraz z należnymi odsetkami tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) na rachunek bankowy, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wezwanie zostało nadane w urzędzie pocztowym na wskazany w umowie adres pozwanego i doręczone w dniu 10 września 2019 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 11, pełnomocnictwo k. 12, śledzenie przesyłek k. 13).

Pozwany nie uregulował na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem. Nie skontaktował się z powodem, nie zakwestionował również zasadności jego żądania.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt przez stronę powodową, zeznań słuchanych w sprawie świadków: D. M. i A. R. oraz przesłuchania powoda.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez pozwanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. M. w całości, jednakże nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie znał stron procesu, okoliczności zawarcia ani treści łączącej ich umowy, jak również zasad rozliczania świadczonych przez powoda usług. Zeznał jedynie, że na styczeń mieli być „załatwieni” pracownicy budowlani, do czego nie doszło.

Sąd uznał za prawdziwe w całości zeznania świadka A. R.. Świadek w sposób spontaniczny, spójny i logiczny przedstawiła ciąg zdarzeń w wyniku których doszło do uzyskania przez powoda zezwoleń na prace typu A dla pozyskanych pracowników. Jej zeznania znajdowały potwierdzenie w przedłożonych do akt dokumentach. Nadto jej zeznania nie zostały zakwestionowane przez pozwanego (art. 230 kpc). Z tych samych względów Sąd w całości dał wiarę powoda M. S..

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2021 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego R. R., albowiem prawidłowo wezwany na termin rozprawy do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i skutków z art. 6 kc nie stawiał się, ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Pełnomocnik pozwanego złożył w tym zakresie zastrzeżenia do protokołu podnosząc, że jego zeznania miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż na podstawie postanowienia Sądu z dnia 15 kwietnia 2021 r. pozwany został wezwany do osobistego stawiennictwa na termin rozprawy 10 czerwca 2021 r., pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i skutków z art. 6 kc (k. 106v), które zostało mu doręczone przez podwójne awizo dnia 06 maja 2021 r. (k. 116). Dopiero na rozprawie w dniu 10 czerwca 2021 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany przebywa w pracy za granicą i wnosi o usprawiedliwienie jego nieobecności i wyznaczenie kolejnego terminu w celu jego przesłuchania. Jednak z materiału procesowego zgromadzonego w aktach sprawy nie wynika ani to, że pozwany rzeczywiście przebywał za granicą w celach zarobkowych w dacie rozprawy, ani to, że nie mógł wcześniej usprawiedliwić swojego niestawiennictwa.

Zgodnie z treścią art. 214§1 kpc rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli Sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć. Oczywistym jest zatem, że przesłanki ustawowe odroczenia rozprawy z powodu niestawiennictwa strony nie zostały spełnione. Wezwanie doręczono pozwanemu przez podwójne awizo na adres wskazany w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jest to również adres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej ujawniony w (...). Niestawiennictwo strony z powodu bliżej nieokreślonego czasu pobytu strony w pracy za granicą, nie stanowi zaś nadzwyczajnego wydarzenia skutkującym odroczeniem rozprawy w rozumieniu art. 214§1 kpc (tak postanowienie SN z dnia 30 listopada 2016 r., III CZ 51/16). Tym bardziej, że pełnomocnik pozwanego w żaden sposób nie wykazał, by pozwany faktycznie tam w dacie rozprawy przebywał. Podkreślić również należy, iż Sąd

o niestawiennictwie pozwanego został poinformowany na ostatnim terminie rozprawy, zatem jej odroczenie wiązałoby się z wystąpieniem zwłoki w postępowaniu. Pozwany o wezwaniu na termin rozprawy i o tym, że na wyznaczonym terminie ma dojść do jego przesłuchania został poinformowany z odpowiednim wyprzedzeniem, nie stanowiło dla niego zaskoczenia, innymi słowy nie został on przez to pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Tym bardziej, że był to drugi termin przewidziany na przesłuchani stron. Poprzedni, wyznaczony na dzień 15 kwietnia 2021 r. został odroczony na wniosek pełnomocnika pozwanego, który powiadomił Sąd, że inne rozprawy zatrzymały go w O. dłużej, niż planował i nie zdąży na rozprawę.

Zgodnie z treścią art. 302§1 kpc gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę, Sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy też dowód ten pominąć w zupełności. Sąd postąpi tak samo, gdy druga strona lub niektórzy ze współuczestników nie stawili się na przesłuchanie stron lub odmówili zeznań.

Zatem skoro pozwany, mimo prawidłowego wezwania, nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy a jego nieobecność Sąd uznał za nieusprawiedliwioną, dowód z jego przesłuchania został pominięty. Zaś strona, która nie stawia się na rozprawie lub odmawia składania zeznań, podejmuje ryzyko, że zastosowanie znajdzie art. 302§1 kpc (tak wyrok SA w Krakowie z dnia 11 czerwca 2014 r., I ACa 499/14, wyrok SA w Gdańsku z 6 grudnia 2013 r., III AUa 519/13).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty za wykonaną usługę polegającą na uzyskaniu zezwolenia typu A na pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla 13 obywateli Ukrainy.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował okoliczność, że łączyła go z powodem jakakolwiek inna umowa, poza umową rekrutacyjną z dnia 08 października 2018 r. Zakwestionował również powództwo co do wysokości. Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia, czy strony zawarły umowę oraz jaka była jej treść.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż powód miał zrekrutować dla pozwanego pracowników budowlanych spośród obywateli Ukrainy. Kolejnym etapem wykonania umowy była legalizacja pracowników. Zaś by mogli legalnie pracować, trzeba było dla nich uzyskać odpowiednie dokumenty, czyli

np. zezwolenie na pracę typu A. Zatem wystąpienie o stosowane zezwolenia było konsekwencją procesu rekrutacji. Nawet gdyby przyjąć, że umowa rekrutacyjna nie obejmowała pozyskania zezwoleń, to ustalony stan faktyczny daje podstawy do przyjęcia, że strony zawarły umowę obejmującą tą usługę.

Stosownie do treści art. 66§1 kc oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 70§1 kc w razie wątpliwości za chwilę zawarcia umowy poczytuje się moment przyjęcia oferty, zaś przystąpienie do wykonania umowy wskazuje na chwilę zawarcia umowy w przypadku, gdy dojdzie do składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu nie jest wymagane. Zasada swobody umów (art. 353¹ kc) daje możliwość stronom nie tylko wyboru sposobu zawarcia umowy, jej treści lub formy, lecz również uzależnienia skuteczności umowy od wymogu dokonania przez jedną ze stron określonej czynności faktycznej.

W korespondencji mailowej z dnia 08 października 2018 r. powód m.in. poinformował pozwanego, że oprócz rekrutacji pracowników za kwotę 800,00 zł netto za osobę niezbędna jest również legalizacja ich pobytu i pracy, której koszt wynosi 400,00 zł/os. za zezwolenie na pracę. Jednocześnie zapytał, czy ma przygotować umowę rekrutacyjną i na załatwienie wszystkich formalności. W odpowiedzi pozwany napisał: „Akceptuję, proszę przygotować umowę do podpisu”.

Już sama akceptacja przez pozwanego kolejnych czynności mających na celu pozyskanie dla niego pracowników budowlanych oraz wynagrodzenia powoda wystarcza do przyjęcia, że umowa została zawarta, zaś przystąpienie przez powoda do jej wykonania potwierdza dodatkowo jej zawarcie.

Istnieją zatem podstawy do przyjęcia, że strony zawarły umowę o świadczenie usług.

W myśl art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 734 kc przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie (art. 735§1 kc).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwany udzielił pracownicy powoda A. R. pełnomocnictwa do reprezentowania go przed Wojewodą (...)- (...) w sprawach wydawania zezwoleń na pracę dla cudzoziemców, jak również, że pozwolenia te, na wniosek pozwanego, zostały wydane dla 13 obywateli Ukrainy. Pozwany tych okoliczności nie kwestionował. Nie kwestionował również twierdzenia powoda, że decyzje te zostały mu doręczone (art. 210§2 kpc).

Tym samym powód wykonał zobowiązanie wynikające z łączącej go z pozwanym umowy.

Z treści maila z dnia 08 października 2018 r., która nie była kwestionowana przez pozwanego, jednoznacznie wynika, że wynagrodzenie za legalizację pracy cudzoziemca to 400,00 zł netto za osobę + opłaty urzędowe ok. 700,00 zł. Zaś do odpowiedzi na sprzeciw powód dołączył potwierdzenie dokonania przelewu za wydanie 12 zezwoleń na pracę. W przedmiotowej sprawie uzyskał 13 zezwoleń. Jednakże mając na względzie, że zostało wydanych 13 zezwoleń, a zgodnie z obowiązującymi przepisami organ administracji nie podjąłby czynności bez uprzedniego uiszczenia opłaty Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie w zakresie wszystkich 13 zezwoleń. W związku z wykonaniem swojego zobowiązania, powód uprawniony był do żądania za nie zapłaty. Należne mu z tego tytułu wynagrodzenie wynosi 500,00 zł netto/os., tj. 7.995,00 zł brutto.

Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że pełnomocnik pozwanego nie kwestionował zeznań świadka A. R., że pozwany na bieżąco akceptował wybór pracowników, ani też, że zezwolenia na pracę zostały wysłane na jego adres działalności gospodarczej. Nie zakwestionował również zeznań powoda, że pozwany nie miał zastrzeżeń co do świadczonych przez powoda usług, otrzymał fakturę za pośrednictwem poczty elektronicznej, jak również że po otrzymaniu faktury VAT, ani po doręczeniu mu wezwania do zapłaty pozwany nie kwestionował ich treści - faktu wykonania usługi, ani wysokości żądanego wynagrodzenia. Również w toku procesu nie wykazał okoliczności, które

zwalniałyby go od zapłaty powodowi wynagrodzenia, a jego w tym zakresie obciążał ciężar dowodu (art. 6 kc w zw. z art. 233 kpc). Tym samym Sąd uznał, że jego twierdzenia są gołosłowne, podnoszone wyłącznie na użytek procesu.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 kc i zasądził je od dnia następnego po dacie wskazanej w fakturze VAT. Pozwany nie kwestionował faktu otrzymania tej faktury, ani daty wymagalności roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 500,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2018 r., poz. 300 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 1.800,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.)

Pozwany przegrał proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz powódki kwotę 2.317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa